GOL!

QUI SÓN LES CEBETES?

Les Cebetes són un equip de futbol. Han guanyat un campionat, però per a ells el resultat no serà mai més important que la diversió i l'amistat. Quan els pregunten si se senten pètals, responen: «No, som una flor!»

EN GASTON CHAMPIGNON
ENTRENADOR

Exjugador i company d'equip de Johan Cruyff, és el propietari del Pètals a la cassola, un restaurant especialitzat en plats a base de flors. El seu lema és: «Qui es diverteix no perd mai!»

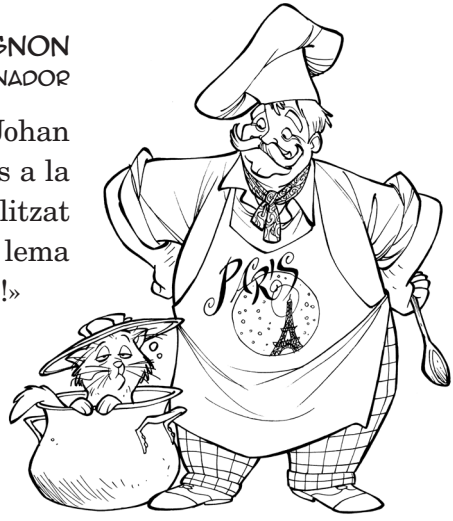

EN TOMI
DAVANTER CENTRE

Capità de les Cebetes, juga amb tot el que es troba com si fos una pilota. Quan en Champignon el va veure jugar al pati de casa seva, de seguida va veure que tenia fusta de campió...

EN TIRANT
MIGCAMPISTA

Elabora les tàctiques de joc inspirant-se en les grans batalles de la història i recorre a la física per estudiar les paràboles dels seus llançaments.

EN BOJAN
LATERAL DRET

Ve de Sèrbia. Els seus pares treballen al Pètals a la cassola. Corre com una gasela i xuta molt bé amb la cama dreta.

LA LARA I LA SARA
DEFENSES

Pèl-roges i pigades, s'assemblen com dues gotes d'aigua. Estudiaven dansa clàssica per obligació, però ara són dues defenses formidables.

EN NYICRIS
PORTER

En realitat ho és tot menys un nyicris... Quan veu que s'acosta la pilota, s'hi abraona com si fos un gelat de nata!

EN JOAO
ESQUERRE

És brasiler, esquerrà i es passa els diumenges al parc jugant a futbol amb els seus incomptables cosins.

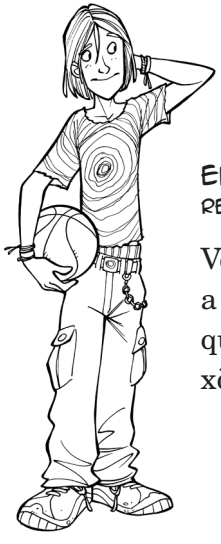

EN RAFA
RESERVA

Ve de l'Argentina i té tres germans que juguen a bàsquet, però ell prefereix el futbol. Juga en qualsevol posició, també a la porteria; per això és el comodí de les Cebetes.

EN PAVEL I L'IGOR
DAVANTERS CENTRE

Són dos bessons rossets, molt moguts i ràpids, tenen el costum de xerrar molt al camp.

EN XAVI
LATERAL DRET

És molt ràpid, fa unes centrades magistrals. Va jugar a l'Acadèmia Blava i després als juvenils del Barça, amb en Tomi.

EN MARIO
DAVANTER CENTRE

Acaba d'arribar d'Itàlia, on jugava als juvenils de l'Inter de Milà. És alt i ros i té els cabells llargs.

L'AQUIL·LES
CENTRAL

És el pinxo de l'escola, però li agrada el futbol i, per entrar a les Cebetes, ha decidit posar seny.

L'EVA
DEFENSA

És una jugadora excel·lent, excapitana de les Rosa Shocking. Té una trena negra preciosa i és molt maca.

EN BRU
DAVANTER CENTRE

Exdorsal 10 dels Diables Rojos. És fort com un brau, però té el cor de mantega i adora els animals.

Primera edició: gener del 2015

Disseny: Gioia Giunchi i Laura Zuccotti
Color: Davide Turotti
Adaptació del disseny i maquetació: Endoradisseny

Títol original italià: *Cipolline fuori gioco!*
Edició: David Monserrat
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Textos: Luigi Garlando
Il·lustracions de coberta: Stefano Turconi
Il·lustracions de l'interior: Marco Gentilini
www.lecipolline.it

© publicat per primer cop a Itàlia per Edizioni Piemme SpA
© 2015 Oriol Sánchez Vaqué, de la traducció
© 2015 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

Tots els noms i caràcters d'aquest llibre són propietat de Piemme SpA
Tots els drets reservats.
Publicat amb l'autorització de Grandi & Associati.

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat - lagalera@grec.cat
facebook.com/editoriallagalera - twitter.com/editorialgalera

Imprès a Limpergraf
Mogoda, 29-31. Pol. Ind. Can Salvatella
08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B.24.307-2014
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-5348-4

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Luigi Garlando

FORA DE JOC, CEBETES!

Il·lustracions de
Marco Gentilini

Traducció d'Oriol Sánchez Vaqué

laGalera

Als futbolistes que no venen els partits

1
ULTIMÀTUM PER A EN TOMI

En Nyicris està estirat en un banc; en Tomi seu amb els peus recolzats a l'arbre. En Tirant, al seu costat, té les cames sobre una cadira, mentre que en Bojan està arrupit sobre una pilota amb l'esquena repenjada al tronc. Les quatre Cebetes xerren felices a l'ombra del gran pi del poliesportiu del barri una tarda assolellada de juny: és el repòs dels campions.

Que bonic és tenir a les espatlles un campionat acabat de guanyar i, al davant, les vacances que s'acosten amb els braços plens de regals: mar, sol, diversió...

Tal com observa en Bojan:

–Imagineu-vos que no hagués entrat aquell xut d'en Bru a l'últim segon del partit contra els Excellents...

–Els Taurons haurien guanyat el campionat –res-

pon en Tirant– i ens hauríem passat l'estiu amagant-nos per evitar les bromes d'en Loris.

–I, en canvi, som aquí la mar de bé, campions de les comarques de Barcelona i amos del poliesportiu... –sospira en Nyicris, que sembla que ronqui sobre el banc com el gat Marmita–. Quin plaer no fer res! És la meva segona activitat preferida.

–La primera és menjar merengues, oi? –pregunta en Bojan.

–Per descomptat –confirma el porteràs.

–Quan recordo l'últim partit, em vénen calfreds –comenta en Tomi–. Semblava tot perdut després del gol d'en Rafa...

–I quin golàs! –exclama en Tirant–. Cop de cap de la Lara, carambola al cap d'en Rafa i la pilota a la xarxa... Quina sort! Jo també vaig pensar que els Taurons guanyarien el campionat. Afortunadament en Bru va posar les coses al seu lloc.

–Va sentir bordar el seu gos Pipo i va enviar la pilota cap on era... –explica en Bojan.

–I el gol que vas marcar als Taurons? Te'n recordes, capità? –pregunta en Nyicris.

–Com vols que me n'hagi oblidat? –pregunta en Tomi somrient–. Vaig xutar la falta apuntant al cul

d'en Loris, vaig recuperar la pilota i la vaig enviar a la xarxa. El Tauró protestava a l'àrbitre tot fregant-se els pantalonets perquè es ressentia del cop...

Les Cebetes es fan un fart de riure.

–I ara en Loris i la seva colla volen la revenja en l'amistós que jugarem a la festa major del barri –comenta en Bojan–. Heu vist com s'entrenen?

–Sembla com si haguessin de disputar la final del Mundial –respon en Tirant–. Però aquest partit és important només per a ells.

–Tot i així, jo no el vull perdre –aclareix en Nyicris.

–I és clar, jo tampoc. Però no té cap transcendència –explica en Tirant–. Els partits importants ja els vam guanyar, com demostra el trofeu exposat a la vitrina. Els campions del torneig som nosaltres i ningú no ens podrà treure el títol.

–Per cert –afegeix en Bojan–, quin campionat disputarem l'any que ve? Hi ha algun torneig d'àmbit català?

–Ostres, això voldria dir que hauríem de desplaçar-nos per tot Catalunya –comenta en Nyicris–. Llavors podria tastar tota mena d'especialitats...

–En Gaston s'està informant –respon en Tomi–. Però crec que els campionats nacionals de la nostra

categoria només els fan els grans clubs, com el Barça, l'Espanyol, el Girona... Em temo que ens haurem d'acontentar de defensar el nostre títol. De moment, gaudim del triomf.

–Tens raó, capità –aprova en Nyicris–. Celebrar-ho no fent res, després de tants partits i tants entrenaments, és la cosa més agradable del món...

–Us vull desvelar un secret, encara que us rigueu de mi –revela en Tirant–. Jo, almenys un cop al dia, passo per davant de la vitrina on hi ha exposada la nostra copa i li parlo... La saludo i li dic quatre coses com si fos una amiga.

–Jo també ho faig! –confessa en Bojan.

–Què us sembla si anem a trobar la nostra amiga, doncs? –proposa el dorsal 10.

–Em sembla perfecte –aprova en Nyicris–. Així, aprofitant que som al bar, menjaré un gelat de maduixa.

Els quatre amics deixen l'ombra del gran pi i entren al bar del poliesportiu, on els espera una sorpresa desagradable: la copa guanyada al campionat ja no és a la vitrina!

–On és? –pregunta de seguida en Tirant.

–Potser el senyor Calixt l'ha posada a la prestatge-

ria de la secretaria, amb els altres trofeus –especula en Tomi.

–Deu ser això –coincideix en Bojan–. Així estarà en un lloc més segur. Vaig a preguntar-l'hi.

Al cap d'uns minuts, el lateral dret torna de la consergeria i obre els braços desconsolat:

–Ell tampoc no en sap res...

Les quatre Cebetes s'intercanvien una mirada amoïnada.

–Vosaltres també sospiteu el que jo sospito? –pregunta en Nyicris.

–Els Taurons –respon en Bojan.

–Hem sigut burros deixant la copa exposada al bar, sabent com es van empipar en Loris i els seus pel nostre triomf... –comenta en Tirant.

–No traguem conclusions abans d'hora –aconsella en Tomi–. Potser l'ha agafat en Gaston per ensenyar-la a algun amic seu. Hi pot haver mil explicacions. Enlloc no està escrit que tot el que passa sigui sempre culpa dels Taurons...

–Tot no. Però gairebé –concreta en Nyicris.

–I, en tot cas, si haguessin sigut ells, no els hem de donar la satisfacció de veure'ns amoïnats –suggereix el capità.

–Bé, després, l'equip del DinÀmics vindrà a entrenar-se aquí –observa en Bojan–. De seguida descobrirem si ells en són els culpables.

–Mentrestant, per què no anem a veure en Champignon? –proposa en Tirant–. Potser ell ens en pot dir alguna cosa, i jo aprofito per tastar l'última especialitat de l'Eva Maria.

–Què és? –pregunta en Nyicris encuriosit.

–Granissat d'herbes. Boníssim i refrescant, l'ideal per a l'estiu –respon el dorsal 10–. L'altre dia en vaig prendre un d'ortigues; era per llepar-se'n els dits.

–Ostres, no ho sabia! –exclama en Nyicris–. N'haig de tastar un ara mateix.

–Però si t'acabes de menjar un gelat... –observa en Tomi.

El porter es pica la panxa i pregunta:

–Et sembla que no hi ha lloc aquí dins per a una altra delícia glaçada?

–Sí és per això, tens tot el Pol nord... –respon en Tirant.

Al Paradís d'en Gaston, les Cebetes es troben la Sofia i la Daniela, la mare de les bessones.

–Bona tarda, Sofia –saluda en Tomi–. Busquem en Gaston.

–Hola, nois –respon la dona del cuiner francès–. El trobareu a la cuina del Pètals a la cassola.

–Gràcies, ara mateix hi anem –anuncia el capità.

En Nyicris segueix els amics, però veu la deessa de les tisanes:

–Ara tornem, Eva Maria. Haig de tastar un dels teus famosos granissats.

–Doncs aquí t'espero! –exclama la noia txeca somrient–. Et reservo les millors herbes...

A l'entrada del local, les Cebetes es creuen amb l'Adam, el propietari del DinÀmics, que entra amb una noia molt bufona, de cabells llargs i llisos, negres com el carbó. Porta vambes, pantalonets blancs i una samarreta negra amb una lletra ca daurada al pit.

–Bona tarda, senyores –saluda l'Adam, amb el seu famós somriure d'anunci de pasta de dents.

–Tu sempre tan alegre, Adam –bromeja la Sofia–. M'imagino que el negoci del DinÀmics deu rutllar força bé...

–L'alegria i la serenitat no són cosa de diners, sinó que arriben després d'una llarga lluita interior –comenta la noia dels cabells negres–. Es pot ser feliç també en la pobresa.

–Us presento la Lídia –anuncia l'americà–. És la nova professora de ioga.

–I de l'art del pensament tranquil·litzador –afegeix la Lídia.

–Us aconsello que us apunteu a les seves classes –continua l'Adam amb entusiasme–. Són ideals per combatre l'estrès de la vida caòtica. Jo us poso el cos en forma i la Lídia fa el mateix amb l'ànima. Entreu al DinÀmics i en sortireu renovades!

–M'ho rumiaré –assegura la Daniela, mare de les bessones–. Amb dues tigresses a casa, m'aniria prou bé un curs de relaxació...

–I tu hi vindràs, Eva Maria? –pregunta l'Adam.

–No, gràcies –respon la deessa de les tisanes–. Jo ja estic prou serena i, si acumulo una mica d'estrès, amb les meves herbetes em passa.

–Però l'autèntica serenor neix de dins, no ve pas de fora –observa la Lídia.

–En efecte, una bona tisana porta dintre les virtuts curatives de les herbes –replica l'Eva Maria.

–No em refio de les herbes, em sap greu –respon la professora de ioga amb un somriure de superioritat.

–Doncs ho hauries de fer: l'espí blanc regula els batecs cardíacs, combat la pressió alta i calma el sistema nerviós; la bergamota és molt útil en cas de rampes a l'estómac –explica la txeca rossa.

–Gràcies pels consells, però no he vist mai ningú conquerir la felicitat gràcies a unes herbotes... –respon la Lídia.

–Mira les vaques, que només mengen herba. Has vist mai un animal més serè? –pregunta l'Eva Maria.

La Sofia i la Daniela s'intercanvien mirades divertides i fan un esforç per no petar-se de riure. L'Adam intervé per impedir que la discussió degeneri:

–Eva Maria, que em faries un dels teus famosos granissats?

–Oi tant, te'n prepararé un de cua de cavall, ajuda a aprimar-se –aconsella l'Eva Maria.

–Per què? Que em veus més gras? –pregunta l'americà amoïnat, mirant-se la panxa.

–Vols tastar-ne tu també? –pregunta la deessa de les tisanes adreçant-se a la Lídia.

–No, jo no prenc aquestes coses! –respon la noia–. Per a mi un got d'aigua sense res a dins.

–Com vulguis. Si vols, no hi poso ni aigua –replica l'Eva Maria, que pica l'ullet a la Daniela i la Sofia, cada cop més divertides.

Mentrestant, els nois han entrat a la cuina del Pètals a la cassola. Però en Gaston tampoc no sap res de la copa robada...

Les quatre Cebetes tornen al saló de te. Tot seguit, es dirigeixen cap al poliesportiu degustant els granissats d'herbes en uns grans gots de plàstic.

–Estic segur que han sigut els Taurons –afirma en Bojan.

–Potser sí, però no crec que hàgim de patir gaire –sosté en Tirant–. M'imagino que intentaran guanyar com sigui el partit de diumenge i llavors la trauran per dir: «Aquesta copa ens la mereixem nosaltres.» I al final ens la tornaran.

–Jo també m'espero una broma d'aquestes –coincideix en Nyicris–. Quin sentit tindria quedar-se una copa que no és seva?

–Jo encara no m'acabo de creure que hagi sigut en Loris. En tot cas, quan arribin per a l'entrenament, no fem cap referència a la copa –aconsella en Tomi– i no ens mostrem preocupats. Com si no hagués passat res, d'acord?

En arribar al poliesportiu, en Nyicris posa el got de plàstic buit a la línia de gol, entre els dos pals, i proposa:

–Si algú de vosaltres tres aconsegueix encertar el got amb la pilota, us oferiré una nova ronda de granissats d'herbes. Si no el toqueu, me'n pagueu tres a mi...

–Entesos –aprova de seguida en Bojan.

En Tirant i en Tomi també s'hi apunten.

El lateral dret serbi prepara la pilota al punt de penal, agafa embranzida i, amb l'empenya, clava un xut ras i sec, que passa molt a prop de la diana.

Pel moviment d'aire, el got es desplaça uns centímetres.

–Nooo... –es lamenta en Bojan, amb les mans a la cara.

–Pels pèls! L'has fregat –comenta en Nyicris.

En Tirant opta per una tècnica diferent.

Pica la pilota amb un toc suau. Una vaselina perfecta. La pilota s'aixeca i sembla que cau sobre el got de plàstic. El dorsal 10 està a punt de celebrar-ho, però la pilota cau uns mil·límetres abans, rebota i passa per damunt del got, que es manté dret.

–Síííí –crida en Nyicris content–. Només faltes tu, capità. Ja he triat els gustos dels tres granissats: or-

tiga, ciclamen i carxofa, que ajuda a digerir. M'ho ha dit l'Eva Maria.

–Molt bé, capità! –el felicita en Tirant, admirat per la proesa de l'amic.

En Nyicris recull el recipient del granissat convertit en un disc de plàstic i l'observa desconsolat:

–No he dit res... Trieu els gustos.

–Mi-te'ls! –avisa en Bojan tot d'una.

Els Taurons entren al poliesportiu amb les bosses negres a l'espatlla.

–Hola, Cebotes –saluda en Loris–. Avui tampoc no us entreneu?

–Hi tornarem al setembre, la temporada ja s'ha acabat –respon en Tirant.

–Que potser heu oblidat que diumenge jugueu el gran derbi contra nosaltres? –pregunta en Vlado–. Que voleu fer el ridícul davant de tot el barri?

–Si ens entrenéssim per ser encara més bons, el ridícul el faríeu vosaltres... –replica en Bojan.

–Gràcies per ser tan considerats, doncs –contesta en Loris–. Però ja veureu com nosaltres diumenge no serem tan educats...

Els nois del DinÀmics es dirigeixen cap al vestidor entre rialles.

Les Cebetes s'intercanvien mirades perplexes.

–Que estrany –comenta en Nyicris–, no han fet cap esment de la copa.

–Ho veieu? –pregunta en Tomi–. Pot molt ben ser que no hi tinguin res a veure.

–És qüestió d'esperar –conclou en Tirant–. Si han sigut ells, tard o d'hora se sabrà.

Els quatre amics es queden a seguir l'entrenament dels Taurons, que, com sempre, és molt dur. El míster, el Martell, ordena una sèrie d'esprints sota un sol de justícia i, després, uns partidets tres contra tres que deixen sense alè en Loris i els seus companys.

Amb tot, ni durant l'entrenament ni després, els Taurons no fan cap broma sobre la copa desapareguda.

L'endemà a la tarda arriba el cop d'efecte.

L'Eladi s'acosta corrents a les Cebetes, que xerren al pati.

–Nois, ha arribat una carta inquietant per a vosaltres a la redacció del *Cebanews* –anuncia el director del diari del barri–. Llegiu-la...

Igual que li va passar a en Bru quan els Taurons van raptar el seu gosset, aquest cop el sobre també porta una fotografia. La imatge presenta un primer pla de la copa desapareguda.

En Tomi llegeix en veu alta:

–«Benvolgudes Cebotes, si voleu recuperar el vostre apreciat trofeu, el vostre capità s'haurà de presentar al poliesportiu dimecres a la tarda en banyador, aletes i ulleres de bus, i haurà de fer una passejada com si fos un submarinista d'una porteria a l'altra del camp. Si no ho fa, oblideu-vos de la copa!»

Les Cebetes es miren desconcertades, sense saber què dir.

En Tomi plega la carta i afegeix:

–Jo sóc el vostre capità...

–Sí –confirma la Sara–. I dimecres és demà!